

“Vedno sem si želela priti v Afriko”

Od lanskega septembra živi 24-letna María Magrane v centru Dela v Kamerunu. Je šesta izmed devetih otrok in hči Miguela in Mariquie, ki sta “dva zaklada na zemlji” in “eden izmed razlogov, zaradi katerih mi je lažje biti v Afriki”.

20. Mar. 2013

Kako si odkrila svoje poslanstvo?

Kako kratko vprašanje, ki zahteva tako dolg odgovor ... Rekla bi, da se je

vse začelo, ko me je prijateljica Anita povabila na prostovoljno delo. Stara sem bila 14 let. Prispeli smo tja in takrat se je Bog dotaknil mojega srca. Revščina, ki sem jo videla tam, me je zelo pretresla. Potem sem začela obiskovati center Montes Grandes v San Isidru (Argentina), blizu doma mojih staršev in tako sem začela bolje spoznavati Opus Dei.

Kasneje sem se udeležila drugega prostovoljnega dela in takrat sem se bolj spoprijateljila z dekletom, ki je vodila nekatera sredstva krščanskega izobraževanja, na katera sem tudi sama hodila. Veliko sva se pogovarjali in spomnim se, da sem ji v solzah rekla, da čutim, da me Bog prosi za nekaj več. Rekla sem ji tudi to, da želim postati karkoli, samo numerarija ne. Medtem sem še naprej spoznavala Opus Dei in hodila k spovedi k duhovniku iz Opus Dei.

Moje življenje se je nadaljevalo, a nisem bila mirna. To pomanjkanje miru se je opazalo tudi navzven. Istočasno sem prosila Boga, da če si resnično kaj želi od mene, naj mi pošlje znamenje. Na dan praznika Gospodovega spremenjenja na gori, ko sem prišla domov iz šole, sem kot po navadi šla molit. V Svetem pismu sem hotela brati o spremenjenju. Namesto tega, kar sem iskala, sem našla bogatega mladeniča. Bog je hotel, da bi se zmotila pri odlomku. Po tem, ko sem prebrala ta odlomek, sem zaprla Sveto pismo in rekla: "Nočem postati numeraria!" in planila v jok, saj je bilo jasno, kaj si je Bog želel od mene; pustiti vse in mu slediti. Tako sem spoznala svoje poslanstvo; 19. septembra 2003, ko je bil msgr. Javier Echevarría v Argentini, sem napisala pismo, v katerem sem zaprosila, da bi postala numerarija.

Moram povedati, da je bila in je lujanska Marija zelo vpletena v to zadevo. Zaradi tega sem ji zelo predana in ji iz Kameruna zaupam veliko stvari.

Kaj zate pomeni biti del Opus Dei?

Zame je Opus Dei moja družina. Je zelo velika družina, na katero moram paziti in ki zelo pazi name. Je moja pot svetosti, pot do nebes. Čutim, da sveti Jožefmarija pazi name in to zelo. Dodala bi še, da odkar sem v Kamerunu, še bolj pazi name. Pomaga mi v vsakdanjih majhnih stvareh; neverjetno je, pazi name tako, kot da bi bil moj oče.

Od kdaj in zakaj si v Kamerunu?

3. septembra 2010 sem prispela v Kamerun, od tega je že osem mesecev. Od takrat se vsak dan kaj novega naučim od ljudi, ki živijo v tej državi. Razlog, zaradi katerega sem tu, je Bog. Svoje poslanstvo sem

odkrila pred malo več kot sedmimi leti in od takrat sem si vedno želela priti v Afriko. To sem vedno omenjala v pismih, ki sem jih pisala prelatu ter direktoricam. Nekaj časa za tem so me vprašali, če bi hotela iti v Kamerun. In sedaj sem tu, poskušam živeti vsak dan, kot da bi bil zadnji in delam s Kamerunci.

Kakšen je bil prvi vtis, ko si prispela?

Prvo, kar sem opazila, je bilo to, da je vse zelo zeleno, zelo tropsko. Pa spomnim se, da je bilo zelo vroče. Všeč mi je bilo tudi to, da sem, takoj ko sem stopila iz letala, videla temnopolte ljudi. Spomin na let do Kameruna mi veliko pomeni, saj sem zaradi tega začela vzpostavljati zelo močno vez z Afriko. Sedela sem namreč med dvema osebama in sicer med gospodom s Konga, ki je bral knjigo *Jej, moli, ljubi*, ter precej robustnim mladeničem, ki je potoval

v Kamerun, da bi obiskal svojo družino. Bila sta kot dva ogromna angela varuha, vsak na eni strani.

Bi rekla, da si se navadila? Ti je težko?

Mislím, da se še kar navajam. To je zelo dinamičen in intenziven proces. Zdaj je minilo že kar nekaj časa, najtežje se je bilo navaditi na jezik. Navsezadnje ti to omogoča vzpostavljanje stika z ljudmi. Težko je zapustiti ljudi, ki jih imaš rad in ki te imajo radi. Prišla sem do zaključka, da so pomembni ljudje, ljubezen, ki jim jo nakloniš in ki ti jo sami naklonijo, ne pa to, kar ješ, in kraj, v katerem živiš. Zelo mi pomaga dejstvo, da nisem sama, živim z drugimi in to mi olajšuje proces adaptacije. In imam tudi podporo in ljubezen, ki jo prejeman iz Argentine.

Kaj te najbolj navdušuje pri Kameruncih?

Navdušuje me njihov duh, “energija” in veselje, s katerim živijo vsak dan. Radodarnost, tudi takrat, ko ničesar nimajo; ter gostoljubje: kako te sprejmejo, te zabavajo in skrbijo zate. Tudi vztrajnost, nikoli se ne vdajo.

Kaj pa ljudje tvoje starosti?

Ljudje moje starosti so željni znanja. Presenetilo me je, da veliko deklet študira že drugi študij. Imajo zelo ambiciozne projekte in kljub oviram za uresničitev le-teh so neustavljive in zelo zabavne.

Kakšna je tvoja služba?

Delam na dveh projektih, ki mi zelo pomagata pri spoznavanju Kameruna. Pri prvem izobražujemo ženske na področju upravljanja zato, da bi začele ali izboljšale aktivnosti, ki jih počnejo. Drugi projekt je povezan s podeželskimi šolami in se

ukvarja z izobraževanjem staršev, profesorjev in učencev.

Kakšna je naloga Opus Dei v Kamerunu ter na splošno v Afriki?

Afriške države so zelo različne. Opus Dei deluje v Nigeriji, Slonokoščeni obali, Kongu, v Ugandi, Keniji in Južnoafriški republiki. Kar se tiče Kameruna, smo v dveh glavnih mestih Yaundé in Douala. V prvem mestu so trije centri za ženske: Sorawell (hotelirska šola), Rigel (študijski center, kamor se prihajajo dekleta učiti in kjer organiziramo tudi razne aktivnosti) in Valdor (center za izobraževanje mater).

V Douali je center, ki se imenuje Portbell in je zelo izpopolnjen. Smo tudi v Buei, kjer živi Verónica, ki je supernumerarija, in zdaj začnemo graditi nov center za srečanja v Mehandanu, v okolici mesta Yaoundé. Potujemo tudi v Bamendo, kjer počnemo bolj konkretne

aktivnosti. Je zelo veliko dela, ki bi ga bilo potrebno opraviti, zato vabim vse, ki berete intervju, da nam pomagate, saj je zdaj “Time for Africa”.

Ti je uspelo dobiti prijatelje? Kdo so?

Pridobila sem zelo veliko prijateljic in so zelo različne. Od kod so? Ljudje iz Opus Dei, ljudje, ki prihajajo v Rigel, ljudje, ki so se z menoj učili francoščino, ljudje, ki sem jih spoznala na bazenu, kamor zahajam ob nedeljah, ter domačini iz vasic, ki jih sproti obiskujem.

Kako se tvoji družini zdi dejstvo, da si tako daleč?

Morali bi vprašati vsakega posebej, odgovorov je lahko več in lahko so tako različni, kot je ljudi v moji družini. Ampak, ko sem izvedela za intervju, sem izkoristila priložnost in vprašala nekatere ljudi, kaj si mislijo. Materin odgovor je bil: “Situacijo

preživljam v miru in kadar te pogrešam, mislim, da je to projekt, ki bi ga rada doživela in da Devica Marija pazi nate bolje kot bi kdorkoli drug.” Vem, da me moji bratje in sestre zelo pogrešajo, ampak so zelo veseli, da počnem, kar me veseli.

Kako si predstavljaš prihodnost?

Obožujem sedanost. Zato da jutrišnji dan bo, mora obstajati današnji. Če danes ne sprejmeš pravih odločitev, jih bo težko sprejeti jutri. Vsak dan načrtujem jutrišnji dan in skušam izvleči najboljše iz preteklosti.